

Bach í advent

Hugnalig konsert í Vesturkirkjuni

**Pauli
í
Sandagerði
ummælir**

Einki er sum ein flógv stund við tónleiki, nú myrkið og kuldin hava boðað frá advent og komandi jólahátíð.

Hóast tilboðini eru mong, so tykjast alt fleiri at leita sær frið saman við tónleikinum eina løtu - hurtur frá strongd og fíggarligari jólarønning.

Ólavur og aftur Ólavur

Tað er eingin endi á tí, ið hesin maður kann seta í gongd. Í so nógv-við hvørt kanska, men í hvussu er býr í hesum

manni orka og ágrýtni, sum kann vekja sjálvt aldargamalt basalt.

Havnarkórið

var sambindari. Kórið sang hesaferð bert Bach. Bach er í einum flokki fyri seg, tá talan er um kórtónleik, og enn leita tónaskald aftur til hansara flogvit, tá fyllast skal á hugflogið.

Havnarkórið vinnur altið við tí eyðkenda klanginum. Kórið syngur sera vakurt og sopranar-nir skyggja sum sól-argeislar í glerpípum.

Nógvar sterkar síður hefur kórið, men ikki allur tónleikur fellur eins væl inn í ljóðmyndina hjá kórinum. Langar ha, ha, ha røðir kunnu ofta tykjast fremmandar í ljóðrúminum, sum var tað bert okkurt, ið skuldi fáast frá hondini - og helst sum skjótast.

Heldur enn stríða seg ígjøgnum drúgv verk skuldi kórið kanska valt smærri eindir við umhugsni - leitað djúpari, arbeitt meira við smálutum sum neyvleika og »dynamikki«

Vakur og góður klangur gerst mangar ferðir vakrari, um allir litir eru í myndini. Føroyskur kórsangur hefur í mong ár ligið millum »mf« og »f« - hví iki geva »pp« ein møguleika?

Vakrast helt eg »gute nacht« partin úr »Jesu, meine Freude« vera - kanska tí júst her virkaði styrkiskiftini niðureftir eisini.

